

Arrest

nr. 213 927 van 13 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-S. ROGGHE
Rue de la Citadelle 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. ROGGHE en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1 De eerste verzoekende partij, de heer G. M., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1991.

De eerste verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 11 december 2015 en dient op dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Op 1 maart 2017 en 22 september 2017 wordt de eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 6 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Kabul. U bent een Tadzjiek van etnische origine. Toen u vijf of zes jaar oud was, verhuisde uw familie naar Waramin (Iran). Uw vader zou immers een of andere vijandschap hebben gekend in Kabul, iets waar u verder niets van afweet. U bent nooit naar school gegaan. U heeft één broer en vijf zussen. Uw ouders en de rest van het gezin wonen in Iran.

U en G(...) R(...) (CGVS: (...), O.V. (...)), een nicht van u, waren verliefd op elkaar. Ook zij is van Kabul afkomstig. Omstreeks 2002 kwam zij met haar familie in Teheran, Iran wonen. Verschillende keren zijn u en uw familie haar hand gaan vragen. Echter, Z(...), een broer van R(...) die in Kabul woont, vond een andere huwelijkskandidaat voor haar. Het betrof een vriend van hem, R(...) genaamd. U maakte geen kans om met R(...) te huwen, waarna jullie besloten te vluchten. Een vriend van u bracht jullie van Teheran naar Ramsar, een stad in het noorden van Iran waar hij werkte en woonde. Gedurende twee maanden konden jullie in zijn huis verblijven. U had ondertussen contact met uw familie en vroeg hen jullie religieuze huwelijk te regelen. Uw broer M(...) zorgde daarvoor. Op een dag hebben jullie een taxi naar Waramin genomen, waar jullie in het geheim en in het bijzijn van slechts drie familieleden een huwelijk aangingen. Diezelfde dag nog keerden jullie naar Ramsar terug. Jullie vestigden zich in de villa van uw werkgever. U werkte in het betonbedrijf van deze persoon, maar fungeerde daarnaast ook als conciërge en tuinman. R(...) bleef in huis. Na een verblijf van ongeveer zes jaar in Ramsar, beslisten jullie Iran te verlaten. Jullie hadden intussen via K(...), een zus van R(...) die ook in Kabul woont, vernomen dat Z(...) en R(...) een huurmoordenaar naar het noorden van Iran hadden gestuurd. Jullie vreesden ook de familie van R(...) die in Iran woont. Toen jullie naar Ramsar vluchtten, kwamen ze al eens naar het huis van uw ouders in Waramin, waarbij er een gevecht ontstond tussen de familie van R(...) en de uwe.

Met een smokkelaar regelde u het vertrek uit Iran. Via Turkije, Griekenland, Macedonië, enkele u onbekende landen, Oostenrijk en Duitsland zijn u, uw vrouw en uw dochter E(...) naar België gekomen. Op 11 december 2015 gingen u en uw vrouw zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en vroegen jullie asiel aan. Uw vrouw is in België bevallen van een tweede kind, een zoon.

Jullie verklaren niet terug te kunnen naar Afghanistan waar jullie R(...), Z(...) en andere familieleden van R(...) dienen te vrezten. U meent dat zij u en uw kinderen zullen doden. Bovendien acht u de algemene situatie in Kabul onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van jullie asielaanvraag leggen jullie enkele documenten neer. Het betreft een Iraanse arbeidskaart en documenten die aantonen dat jullie in november 2015 in Griekenland waren.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u en uw vrouw het niet geloofwaardig maken problemen met de familie van R(...) te hebben gekend. Dat jullie een verboden huwelijk zijn aangegaan, acht het CGVS immers niet aannemelijk.

Zo verklaren jullie dat Z(...), na te hebben vernomen dat u zijn zus wou huwen, de hand van uw vrouw beloofde aan een vriend van hem, R(...) genaamd. Over deze R(...) blijken jullie evenwel weinig tot niets te weten, wat toch erg merkwaardig is indien het de geplande uithuwelijking aan deze persoon is die jullie al vele jaren lang het leven zuur maakt. Als het CGVS uw vrouw vraagt hoe de achternaam van deze R(...) luidt, blijkt dat zij zich dit niet kan herinneren (CGVS II, vrouw, p.6). Jullie beweren dat R(...) een vriend van Z(...) is, maar uw vrouw weet niet hoe zij vrienden werden. Gevraagd of die R(...) al een

eerste vrouw had, moet zij het antwoord opnieuw schuldig blijven (CGVS II, vrouw, p.5). Er kan nochtans worden verwacht dat dit ook voor haar eigen familie een belangrijk element moet zijn. Voorts weet uw vrouw niet eens of R(...) al dan niet ook van Tadzjiekse origine is, stelt zij dat hij veel ouder is maar heeft ze verder het raden naar zijn leeftijd en kan zij ook niet verduidelijken van waar hij afkomstig zou zijn en welke professionele activiteit hij heeft (CGVS II, vrouw, p.6). Ook u heeft weinig info over deze persoon. Net als uw vrouw kan u niet zeggen of R(...) al gehuwd is of kinderen heeft (CGVS II, p.8). U beweert dat hij rijk is maar kan niet verduidelijken hoe de man zijn rijkdom zou hebben verworven (CGVS II, p.8): u weet niet of hij een bedrijf heeft of ergens een mooie functie bekleedt (CGVS II, p.8). Hoewel u tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal nog beweerde dat de broer van R(...) een belangrijk persoon in de Afghaanse regering was (CGVS I, p.10), blijkt nu dat u zich niet kan herinneren zoiets te hebben gezegd (CGVS II, p.8). Dat u en uw vrouw zo weinig weten over de persoon met wie zij volgens jullie moest huwen, is zeer merkwaardig en roept ernstige twijfels op bij uw geloofwaardigheid.

Het CGVS wijst voorts op de vaststelling dat jullie huidige verklaringen niet stroken met wat u eerder voor de DVZ verklaarde. U zei daar dat u de naam van de persoon met wie uw vrouw diende te huwen, niet kende. Ook uw vrouw zei tijdens het DVZ gehoor dat ze niet wist hoe de naam van deze man luidt. Ze voegde er zelfs aan toe dat men haar die naam nooit had meegedeeld (vragenlijsten van 2 maart 2016, vraag 3.5). Deze keer beweert zij dat ze de naam voordien wel al kende maar dat zij zich die op het moment van het gehoor bij DVZ niet meer kon herinneren (CGVS II, vrouw, p.4). Ook u zegt dat u gestresseerd was en daarom niet op de naam van deze persoon kon komen (CGVS II, p.8). Het CGVS merkt op dat u noch uw vrouw bij de DVZ verklaard hebben de naam te zijn vergeten en dat er een belangrijk verschil bestaat tussen "vergeten zijn" en "niet kennen". Dat eventuele stress tijdens het gehoor in jullie beider geval zou resulteren in het zich niet kunnen herinneren van de naam van man waarmee uw vrouw zou moeten trouwen, is bovendien weinig geloofwaardig.

Verder hebben jullie verklaard dat jullie na het ontstaan van de problemen naar Ramsar dienden te vluchten en dat jullie daar ongeveer zes jaar (CGVS II, p.11) zouden hebben verbleven. Ook dit hebben jullie niet aannemelijk gemaakt. U beweert dat jullie twee maanden bij een vriend in Ramsar woonden, vervolgens voor het huwelijk een dag naar Waramin gingen en direct naar Ramsar terugkeerden. Jullie zouden niet langer bij uw vriend hebben verbleven maar onmiddellijk bij uw baas van het werk zijn ingetrokken (CGVS II, p.15, 16). Dit is niet in lijn met wat uw vrouw hierover verklaard heeft: zij zegt dat jullie na het huwelijk naar Ramsar teruggingen en nog een tijd, mogelijks enkele weken, bij uw vriend woonden (CGVS II, vrouw, p.4). Verder verklaarde u jarenlang bij uw baas te hebben gewoond maar zei u dat jullie geen huur dienden te betalen (CGVS I, p.10). Uw vrouw meent daarentegen dat er wel degelijk huurgeld moest worden betaald (CGVS, I, vrouw, p.4). Dat u het was die dat soort zaken regelde (CGVS I, vrouw, p.4), biedt geen afdoende verklaring voor dergelijke tegenstrijdigheid.

Voorts kunnen u (CGVS II, p.13) noch uw vrouw (CGVS II, vrouw, p.7) verduidelijken in welke provincie van Iran Ramsar gelegen is. Dit is opnieuw zeer opmerkelijk. Wie daar zes jaar gewoond heeft, zou toch moeten weten dat Ramsar in de provincie Mazandaran gelegen is. Tijdens het gehoor van uw vrouw blijkt zelfs dat zij even moet nadenken vooraleer zij zich de naam Ramsar kan herinneren (CGVS II, vrouw, p.3). Voorts wijst het CGVS op het feit dat uw vrouw bijzonder weinig weet over de stad Ramsar zelf. Jullie beweren daar in de Imam Khomeini straat te hebben gewoond maar gevraagd of dit de hoofdstraat van Ramsar is, antwoordt uw vrouw louter dat er auto's rijden (CGVS II, vrouw, p.7). Voorts blijkt uit het administratief dossier dat uw vrouw eerder nog meermaals beweerde dat jullie van 2009 tot 2015 in de Dine Danesh straat woonden. Behalve Imam Khomeini, kent zij overigens geen andere straatnamen in Ramsar (CGVS II, vrouw, p.7). Al evenmin kent zij daar een belangrijke moskee. Dat Afghanen niet naar de moskee zouden mogen, zoals zijn stelt maar wat niet geloofwaardig is, biedt daarvoor geen afdoende verklaring (CGVS II, vrouw, p.8). Zij weet te zeggen dat er een heuvel is waar toeristen naartoe komen maar weet dan weer niet wat daar te bezichtigen valt (CGVS II, vrouw, p.7). Zij zegt het paleis van de shah (de bekendste toeristische attractie in Ramsar) te kennen maar weet niet welke richting zij dan uit moet gaan bij het verlaten van het huis om naar dat paleis te gaan (CGVS II, vrouw, p.7). Uw vrouw beweert dat ze bijna altijd binnenshuis was en dat u haar zelfs opsloot als u naar uw werk vertrok (CGVS II, vrouw, p.6). Dit is weinig aannemelijk. Zelfs al zou u aanvankelijk in angst hebben geleefd, dan nog kan worden vermoed dat jullie leven zich na verloop van tijd (in casu jaren) normaliseerde en dat ook uw vrouw wel eens de kans moet hebben gekregen om buiten te komen. Het is niet geloofwaardig dat zij jarenlang als een gevangene zou hebben geleefd, terwijl u als werknemer van een bedrijf volop aan het openbaar leven zou hebben kunnen deelnemen en er zich in al die jaren geen problemen voordeden. Het beweerde kluizenaarsbestaan van uw vrouw biedt

aldus geen verklaring voor het feit dat zij de stad Ramsar geenszins blijkt te kennen. Ook dit aspect van jullie asielrelaas dient bijgevolg ernstig betwijfeld te worden.

Het CGVS wijst ook op het door u neergelegde identiteitsstuk, volgens u een arbeidskaart, dat suggereert dat u tot uw vertrek uit Iran in Teheran bent blijven wonen. Deze kaart zou begin 1394 (maart 2015) in Teheran zijn afgeleverd en bleef een jaar geldig. U argumenteert dat uw familie dit document in uw afwezigheid in orde bracht (CGVS II, p.4), wat opnieuw niet kan overtuigen. Verwacht mag worden dat u zich voor dergelijke kaart persoonlijk bij de Iraanse autoriteiten dient aan te melden. Dat jullie langdurig in Ramsar woonden, is gezien deze vaststellingen niet aannemelijk.

Verder dient te worden opgemerkt dat het verhaal dat u en uw vrouw hebben gebracht, schijnbaar geen vervolg kent, wat eveneens opmerkelijk is gezien de ernst van dergelijke kwesties in de Afghaanse context. Jullie verklaren dat jullie ondertussen acht jaar geleden naar Ramsar gevlucht zijn. Twee maanden later zouden jullie dan zijn gehuwd. Als het CGVS de vraag stelt wat er sindsdien nog gebeurd is, verklaart u louter dat de familie van uw vrouw naar jullie huis kwam, dat er een gevecht was en dat zij ook zouden hebben gepoogd klacht in te dienen bij de politie (CGVS II, p.9-11). Het is geheel ongeloofwaardig dat u de dochter des huizes zou ontvoeren en dat er behalve dit ene treffen tussen de families, geen enkel ander probleem voor uw familie zou zijn geweest. U herhaalt telkens dat zij een goede gelegenheid (om toe te slaan) afwachten (CGVS II, p.9) en geeft de indruk dat ze eender wie in uw familie willen treffen (CGVS II, p.9). Echter, anderzijds blijkt u niet eens te weten of deze zogezegd wraaklustige mensen in de afgelopen jaren ooit zijn komen informeren naar de verblijfplaats van u en uw vrouw (CGVS II, p.11). Verder beweert u nog dat R(...) een huurmoordenaar op u afstuurde en dat deze u kwam zoeken in Iran (CGVS I, p.7). Ook uw vrouw bracht dit ter sprake tijdens haar gehoor (CGVS I, vrouw, p.5). Het CGVS stelt evenwel vast dat geen van jullie beiden tijdens het gehoor bij DVZ ook maar iets zeiden over de komst van dergelijke huurmoordenaar, ook niet toen gevraagd werd of u tijdens uw verblijf in Ramsar met concrete bedreigingen geconfronteerd werd. Jullie verklaarden integendeel dat jullie ook Ramsar moesten verlaten nadat de Iraanse autoriteiten beslisten dat alle Afghanen daar moesten vertrekken (gehoorverslagen DVZ van 2 maart 2016, vraag 3.5).

Voorts wijst het CGVS nog op enkele andere zaken die er op wijzen dat het door jullie gebrachte relaas niet aannemelijk is. Ten eerste is daar de vaststelling dat uw vrouw tevens ook uw nicht is. Het is van een algemene bekendheid dat in de Afghaanse traditie een huwelijk tussen neef en nicht allesbehalve ongebruikelijk is. Dat jullie huwelijk door jullie families werd geregeld, is dus zeer goed mogelijk. Bovendien is het niet geloofwaardig dat uw broer en uw vader alles in gereedheid brachten voor een huwelijk, maar dat zij u achteraf zouden hebben beschuldigd de hele familie in gevaar te hebben gebracht. U stelt dat uw broer u tijdens jullie telefonische gesprekken vraagt waarom u dit gedaan heeft, dat de hele familie sindsdien in angst leeft en dat de vrouwen in het gezin geen normaal bestaan meer leiden (CGVS II, p.11). Uw vader zou "ziek" zijn door wat u gedaan heeft, uw vader zou ook hebben gezegd dat u de vrede in de familie verstoorde en dat uw handelswijze tot een vijandschap leidde, waarbij de families elkaars bloed zouden willen (CGVS II, p.9). Anderzijds zegt u ook dat het uw broer was die jullie huwelijk regelde en dat uw vader de "plechtigheid" bijwoonde (CGVS II, p.10). U argumenteert dat uw broer zo handelde omdat hij nu eenmaal uw broer is en "omdat hij u graag ziet" (CGVS II, p.11). Het is evenwel niet geloofwaardig dat uw broer en vader ondanks de afwezigheid van enige consensus tussen de families en ondanks de "doodsbedreigingen" een huwelijk zouden laten afsluiten. Verwacht mag worden dat in een situatie zoals deze heel andere belangen worden vooropgesteld en dat men er alles aan doet om de familie dergelijke oneer te besparen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat jullie het niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie tegen de zin van uw schoonfamilie en R(...) gehuwd zijn. Gezien het bedrieglijke karakter van jullie asielrelaas, kan de vluchtelingenstatus jullie niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de

loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich terug in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit jullie verklaringen is gebleken dat jullie een band met de stad Kabul hebben. U en uw vrouw zijn in Kabul geboren. U verklaart dat u Kabul verliet toen u vijf of zes jaar oud was (CGVS I, p.5). U woonde in Wazir Akbar Khan. Uw vrouw zegt dat zij en haar familie uit Kabul zijn weggegaan toen Karzai al aan de macht was, dus na 2002. Wellicht zijn de banden met Kabul nooit helemaal verbroken, getuige het feit dat u de buurt waar u woonde vlot beschrijft en Bibi Mahru, het stadscentrum, de luchthaven, het vierhonderd bedden hospitaal en de heuvel van Wazir Akbar Khan situeert (CGVS II, p.17). Voorts merkt het CGVS op dat jullie beiden familie hebben in Kabul. U verklaart dat uw oom G(...) N(...) enkele jaren terug van Iran naar Kabul terugkeerde en daar in een bedrijf werkt (CGVS I, p.4). Ook uw zus L(...) ging terug naar Kabul, waar haar echtgenoot in de bouwsector actief is (CGVS I, p.4). Dat L(...) heden op de vlucht is voor Z(...) en daarom Kabul verliet, zoals u tijdens het tweede gehoor bij het CGVS plots verklaart (CGVS II, p.2), is gezien het frauduleuze karakter van uw relaas niet geloofwaardig. Uit jullie verklaringen blijkt voorts dat uw vrouw in Kabul over een zeer uitgebreid familiaal netwerk beschikt. Haar broer Z(...) zou er een bedrijf hebben (CGVS I, vrouw, p.5). Nogmaals kan worden opgemerkt dat de problemen met deze Z(...) niet geloofwaardig zijn. Ook haar zus K(...), met wie jullie wél een goede band verklaarden te hebben, woont in Kabul (CGVS I, p.8). Zowel u (CGVS I, p.8, 9) als uw vrouw (CGVS II, vrouw, p.8) geven aan dat nagenoeg haar hele familie in Afghanistan en Kabul woonachtig is. Er kan worden verwacht dat iemand van al deze personen u en uw gezin minstens tijdelijk kan opvangen. Bovendien heeft u de voorbije jaren in Iran blijk gegeven van ondernemingszin. U heeft daar altijd gewerkt en zou er de kost hebben verdiend als slager. Uw werkervaring moet u in staat stellen om ook in Kabul een geschikte job te vinden.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om in uw levensonderhoud te voorzien.

Gevraagd waarom jullie niet terug in Kabul zouden kunnen wonen, verwezen u (CGVS II, p.17) en uw vrouw (CGVS II, vrouw, p.8) telkens opnieuw naar de problemen met haar familie. Echter, zoals hierboven aangetoond, zijn deze niet geloofwaardig gebleken.

De neergelegde documenten kunnen de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De arbeidskaart en de stukken uit Griekenland houden geen verband met de ingeroepen asielmotieven want betreffen identiteitsdocumenten. Jullie identiteit staat in deze beslissing niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De tweede verzoekende partij, mevrouw G. R., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1990.

De tweede verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 11 december 2015 en dient op dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Op 1 maart 2017 en 22 september 2017 wordt de tweede verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 6 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Kabul. U bent van Tadzjiekse origine. Omstreeks 2002 verhuisde uw familie naar Teheran (Iran). Uw vader zou in Kabul een probleem met de mujahedin hebben gehad. Verder heeft u daar geen informatie over. U bent ongeletterd gebleven. U heeft zes broers en twee zussen. Uw zus K(...) en uw broer Z(...) wonen in Kabul. Uw ouders en de rest van het gezin wonen in Iran. U en G(...) M(...) (CGVS: (...), O.V. (...)), een neef van u, waren verliefd op elkaar. Ook M(...) is van Kabul afkomstig. Hij was al eerder met zijn familie naar Iran verhuisd. Verschillende keren zijn M(...) en zijn familie uw hand komen vragen. Echter, uw broer Z(...) vond in Kabul een andere huwelijkskandidaat voor u. Het betrof een vriend van hem, R(...) genaamd. U maakte geen kans om met M(...) te huwen, waarna jullie besloten te vluchten. Een vriend van uw man bracht jullie naar Ramsar, een stad in het noorden van Iran. Deze vriend werkte en woonde daar. Gedurende twee maanden konden jullie in zijn huis verblijven. M(...) had ondertussen contact met zijn familie en vroeg jullie religieuze huwelijk te regelen. Uw schoonbroer M(...) zorgde daarvoor. Op een dag hebben jullie een taxi naar Waramin genomen, waar jullie in het geheim en in het bijzijn van slechts drie familieleden van M(...) een huwelijk aangingen. Diezelfde dag nog keerden jullie naar Ramsar nodig. Jullie woonden nog een tijdje bij de vriend van M(...) maar vestigden zich daarna in de villa van de werkgever van uw man. Uw man werkte in het betonbedrijf van deze persoon, maar fungeerde daarnaast ook als conciërge en tuinman. Uzelf bleef in huis. Na een verblijf van ongeveer zes jaar in Ramsar, beslisten jullie Iran te verlaten. Jullie hadden intussen via uw zus K(...) vernomen dat Z(...) en R(...) een huurmoordenaar naar het noorden van Iran hadden gestuurd. Jullie vreesden ook de wraak van uw familie in Iran. Toen jullie naar Ramsar vluchtten, kwamen ze al eens naar het huis van uw schoonouders in Waramin, waarbij er een gevecht ontstond tussen de familie van M(...) en de uwe.

Met een smokkelaar regelde uw man het vertrek uit Iran. Via Turkije, Griekenland, Macedonië, enkele u onbekende landen, Oostenrijk en Duitsland zijn u, uw man en uw dochter E(...) naar België gekomen. Op 11 december 2015 gingen u en uw man zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en vroegen jullie asiel aan. U bent in België bevallen van een tweede kind, een zoon.

Jullie verklaren niet terug te kunnen naar Afghanistan waar jullie R(...), Z(...) en andere familieleden dienen te vrezes. U meent dat jullie leven in gevaar is. Bovendien acht u de algemene situatie in Kabul onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van jullie asielaanvraag leggen jullie enkele documenten neer. Het betreft een Iraanse arbeidskaart van uw man en documenten die aantonen dat jullie in november 2015 in Griekenland waren.

B. Motivering

Tijdens de gehoren voor het CGVS verwijst u naar de asielmotieven die ook door uw man G(...) M(...) werden ingeroepen. U brengt geen andere motieven aan. In het dossier van uw man nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing luidt als volgt:

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u en uw vrouw het niet geloofwaardig maken problemen met de familie van R(...) te hebben gekend. Dat jullie een verboden huwelijk zijn aangegaan, acht het CGVS immers niet aannemelijk.

Zo verklaren jullie dat Z(...), na te hebben vernomen dat u zijn zus wou huwen, de hand van uw vrouw beloofde aan een vriend van hem, R(...) genaamd. Over deze R(...) blijken jullie evenwel weinig tot niets te weten, wat toch erg merkwaardig is indien het de geplande uithuwelijking aan deze persoon is die jullie al vele jaren lang het leven zuur maakt. Als het CGVS uw vrouw vraagt hoe de achternaam van deze R(...) luidt, blijkt dat zij zich dit niet kan herinneren (CGVS II, vrouw, p.6). Jullie beweren dat R(...) een vriend van Z(...) is, maar uw vrouw weet niet hoe zij vrienden werden. Gevraagd of die R(...) al een eerste vrouw had, moet zij het antwoord opnieuw schuldig blijven (CGVS II, vrouw, p.5). Er kan nochtans worden verwacht dat dit ook voor haar eigen familie een belangrijk element moet zijn. Voorts weet uw vrouw niet eens of R(...) al dan niet ook van Tadzjiekse origine is, stelt zij dat hij veel ouder is maar heeft ze verder het raden naar zijn leeftijd en kan zij ook niet verduidelijken van waar hij afkomstig zou zijn en welke professionele activiteit hij heeft (CGVS II, vrouw, p.6). Ook u heeft weinig info over deze persoon. Net als uw vrouw kan u niet zeggen of R(...) al gehuwd is of kinderen heeft (CGVS II, p.8). U beweert dat hij rijk is maar kan niet verduidelijken hoe de man zijn rijkdom zou hebben verworven (CGVS II, p.8): u weet niet of hij een bedrijf heeft of ergens een mooie functie bekleedt (CGVS II, p.8). Hoewel u tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal nog beweerde dat de broer van R(...) een belangrijk persoon in de Afghaanse regering was (CGVS I, p.10), blijkt nu dat u zich niet kan herinneren zoiets te hebben gezegd (CGVS II, p.8). Dat u en uw vrouw zo weinig weten over de persoon met wie zij volgens jullie moest huwen, is zeer merkwaardig en roept ernstige twijfels op bij uw geloofwaardigheid.

Het CGVS wijst voorts op de vaststelling dat jullie huidige verklaringen niet stroken met wat u eerder voor de DVZ verklaarde. U zei daar dat u de naam van de persoon met wie uw vrouw diende te huwen, niet kende. Ook uw vrouw zei tijdens het DVZ gehoor dat ze niet wist hoe de naam van deze man luidt. Ze voegde er zelfs aan toe dat men haar die naam nooit had meegedeeld (vragenlijsten van 2 maart 2016, vraag 3.5). Deze keer beweert zij dat ze de naam voordien wel al kende maar dat zij zich die op het moment van het gehoor bij DVZ niet meer kon herinneren (CGVS II, vrouw, p.4). Ook u zegt dat u gestresseerd was en daarom niet op de naam van deze persoon kon komen (CGVS II, p.8). Het CGVS merkt op dat u noch uw vrouw bij de DVZ verklaard hebben de naam te zijn vergeten en dat er een belangrijk verschil bestaat tussen "vergeten zijn" en "niet kennen". Dat eventuele stress tijdens het gehoor in jullie beider geval zou resulteren in het zich niet kunnen herinneren van de naam van man waarmee uw vrouw zou moeten trouwen, is bovendien weinig geloofwaardig.

Verder hebben jullie verklaard dat jullie na het ontstaan van de problemen naar Ramsar dienden te vluchten en dat jullie daar ongeveer zes jaar (CGVS II, p.11) zouden hebben verbleven. Ook dit hebben jullie niet aannemelijk gemaakt. U beweert dat jullie twee maanden bij een vriend in Ramsar woonden, vervolgens voor het huwelijk een dag naar Waramin gingen en direct naar Ramsar terugkeerden. Jullie zouden niet langer bij uw vriend hebben verbleven maar onmiddellijk bij uw baas van het werk zijn ingetrokken (CGVS II, p.15, 16). Dit is niet in lijn met wat uw vrouw hierover verklaard heeft: zij zegt dat jullie na het huwelijk naar Ramsar teruggingen en nog een tijd, mogelijks enkele weken, bij uw vriend woonden (CGVS II, vrouw, p.4). Verder verklaarde u jarenlang bij uw baas te hebben gewoond maar zei u dat jullie geen huur dienden te betalen (CGVS I, p.10). Uw vrouw meent daarentegen dat er wel degelijk huurgeld moest worden betaald (CGVS, I, vrouw, p.4). Dat u het was die dat soort zaken regelde (CGVS I, vrouw, p.4), biedt geen afdoende verklaring voor dergelijke tegenstrijdigheid.

Voorts kunnen u (CGVS II, p.13) noch uw vrouw (CGVS II, vrouw, p.7) verduidelijken in welke provincie van Iran Ramsar gelegen is. Dit is opnieuw zeer opmerkelijk. Wie daar zes jaar gewoond heeft, zou toch moeten weten dat Ramsar in de provincie Mazandaran gelegen is. Tijdens het gehoor van uw vrouw blijkt zelfs dat zij even moet nadenken vooraleer zij zich de naam Ramsar kan herinneren (CGVS II, vrouw, p.3). Voorts wijst het CGVS op het feit dat uw vrouw bijzonder weinig weet over de stad Ramsar zelf. Jullie beweren daar in de Imam Khomeini straat te hebben gewoond maar gevraagd of dit de hoofdstraat van Ramsar is, antwoordt uw vrouw louter dat er auto's rijden (CGVS II, vrouw, p.7). Voorts blijkt uit het administratief dossier dat uw vrouw eerder nog meermaals beweerde dat jullie van 2009 tot 2015 in de Dine Danesh straat woonden. Behalve Imam Khomeini, kent zij overigens geen andere

straatnamen in Ramsar (CGVS II, vrouw, p.7). Al evenmin kent zij daar een belangrijke moskee. Dat Afghanen niet naar de moskee zouden mogen, zoals zijn stelt maar wat niet geloofwaardig is, biedt daarvoor geen afdoende verklaring (CGVS II, vrouw, p.8). Zij weet te zeggen dat er een heuvel is waar toeristen naartoe komen maar weet dan weer niet wat daar te bezichtigen valt (CGVS II, vrouw, p.7). Zij zegt het paleis van de shah (de bekendste toeristische attractie in Ramsar) te kennen maar weet niet welke richting zij dan uit moet gaan bij het verlaten van het huis om naar dat paleis te gaan (CGVS II, vrouw, p.7). Uw vrouw beweert dat ze bijna altijd binnenshuis was en dat u haar zelfs opsloot als u naar uw werk vertrok (CGVS II, vrouw, p.6). Dit is weinig aannemelijk. Zelfs al zou u aanvankelijk in angst hebben geleefd, dan nog kan worden vermoed dat jullie leven zich na verloop van tijd (in casu jaren) normaliseerde en dat ook uw vrouw wel eens de kans moet hebben gekregen om buiten te komen. Het is niet geloofwaardig dat zij jarenlang als een gevangene zou hebben geleefd, terwijl u als werknemer van een bedrijf volop aan het openbaar leven zou hebben kunnen deelnemen en er zich in al die jaren geen problemen voordeden. Het beweerde kluizenaarsbestaan van uw vrouw biedt aldus geen verklaring voor het feit dat zij de stad Ramsar geenszins blijkt te kennen. Ook dit aspect van jullie asielrelaas dient bijgevolg ernstig betwijfeld te worden.

Het CGVS wijst ook op het door u neergelegde identiteitsstuk, volgens u een arbeidskaart, dat suggereert dat u tot uw vertrek uit Iran in Teheran bent blijven wonen. Deze kaart zou begin 1394 (maart 2015) in Teheran zijn afgeleverd en bleef een jaar geldig. U argumenteert dat uw familie dit document in uw afwezigheid in orde bracht (CGVS II, p.4), wat opnieuw niet kan overtuigen. Verwacht mag worden dat u zich voor dergelijke kaart persoonlijk bij de Iraanse autoriteiten dient aan te melden. Dat jullie langdurig in Ramsar woonden, is gezien deze vaststellingen niet aannemelijk.

Verder dient te worden opgemerkt dat het verhaal dat u en uw vrouw hebben gebracht, schijnbaar geen vervolg kent, wat eveneens opmerkelijk is gezien de ernst van dergelijke kwesties in de Afgaanse context. Jullie verklaren dat jullie ondertussen acht jaar geleden naar Ramsar gevlucht zijn. Twee maanden later zouden jullie dan zijn gehuwd. Als het CGVS de vraag stelt wat er sindsdien nog gebeurd is, verklaart u louter dat de familie van uw vrouw naar jullie huis kwam, dat er een gevecht was en dat zij ook zouden hebben gepoogd klacht in te dienen bij de politie (CGVS II, p.9-11). Het is geheel ongeloofwaardig dat u de dochter des huizes zou ontvoeren en dat er behalve dit ene treffen tussen de families, geen enkel ander probleem voor uw familie zou zijn geweest. U herhaalt telkens dat zij een goede gelegenheid (om toe te slaan) afwachten (CGVS II, p.9) en geeft de indruk dat ze eender wie in uw familie willen treffen (CGVS II, p.9). Echter, anderzijds blijkt u niet eens te weten of deze zogezegd wraaklustige mensen in de afgelopen jaren ooit zijn komen informeren naar de verblijfplaats van u en uw vrouw (CGVS II, p.11). Verder beweert u nog dat R(...) een huurmoordenaar op u afstuurde en dat deze u kwam zoeken in Iran (CGVS I, p.7). Ook uw vrouw bracht dit ter sprake tijdens haar gehoor (CGVS I, vrouw, p.5). Het CGVS stelt evenwel vast dat geen van jullie beiden tijdens het gehoor bij DVZ ook maar iets zeiden over de komst van dergelijke huurmoordenaar, ook niet toen gevraagd werd of u tijdens uw verblijf in Ramsar met concrete bedreigingen geconfronteerd werd. Jullie verklaarden integendeel dat jullie ook Ramsar moesten verlaten nadat de Iraanse autoriteiten beslisten dat alle Afghanen daar moesten vertrekken (gehoorverslagen DVZ van 2 maart 2016, vraag 3.5).

Voorts wijst het CGVS nog op enkele andere zaken die er op wijzen dat het door jullie gebrachte relaas niet aannemelijk is. Ten eerste is daar de vaststelling dat uw vrouw tevens ook uw nicht is. Het is van een algemene bekendheid dat in de Afgaanse traditie een huwelijk tussen neef en nicht allesbehalve ongebruikelijk is. Dat jullie huwelijk door jullie families werd geregeld, is dus zeer goed mogelijk. Bovendien is het niet geloofwaardig dat uw broer en uw vader alles in gereedheid brachten voor een huwelijk, maar dat zij u achteraf zouden hebben beschuldigd de hele familie in gevaar te hebben gebracht. U stelt dat uw broer u tijdens jullie telefonische gesprekken vraagt waarom u dit gedaan heeft, dat de hele familie sindsdien in angst leeft en dat de vrouwen in het gezin geen normaal bestaan meer leiden (CGVS II, p.11). Uw vader zou "ziek" zijn door wat u gedaan heeft, uw vader zou ook hebben gezegd dat u de vrede in de familie verstoorde en dat uw handelswijze tot een vijandschap leidde, waarbij de families elkaars bloed zouden willen (CGVS II, p.9). Anderzijds zegt u ook dat het uw broer was die jullie huwelijk regelde en dat uw vader de "plechtigheid" bijwoonde (CGVS II, p.10). U argumenteert dat uw broer zo handelde omdat hij nu eenmaal uw broer is en "omdat hij u graag ziet" (CGVS II, p.11). Het is evenwel niet geloofwaardig dat uw broer en vader ondanks de afwezigheid van enige consensus tussen de families en ondanks de "doodsbedreigingen" een huwelijk zouden laten afsluiten. Verwacht mag worden dat in een situatie zoals deze heel andere belangen worden vooropgesteld en dat men er alles aan doet om de familie dergelijke oneer te besparen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat jullie het niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie tegen de zin van uw schoonfamilie en R(...) gehuwd zijn. Gezien het bedrieglijke karakter van jullie asielrelaas, kan de vluchtelingenstatus jullie niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het

Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich terug in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit jullie verklaringen is gebleken dat jullie een band met de stad Kabul hebben. U en uw vrouw zijn in Kabul geboren. U verklaart dat u Kabul verliet toen u vijf of zes jaar oud was (CGVS I, p.5). U woonde in Wazir Akbar Khan. Uw vrouw zegt dat zij en haar familie uit Kabul zijn weggegaan toen Karzai al aan de macht was, dus na 2002. Wellicht zijn de banden met Kabul nooit helemaal verbroken, getuige het feit dat u de buurt waar u woonde vlot beschrijft en Bibi Mahru, het stadscentrum, de luchthaven, het vierhonderd bedden hospitaal en de heuvel van Wazir Akbar Khan situeert (CGVS II, p.17). Voorts merkt het CGVS op dat jullie beiden familie hebben in Kabul. U verklaart dat uw oom G(...) N(...) enkele jaren terug van Iran naar Kabul terugkeerde en daar in een bedrijf werkt (CGVS I, p.4). Ook uw zus L(...) ging terug naar Kabul, waar haar echtgenoot in de bouwsector actief is (CGVS I, p.4). Dat L(...) heden op de vlucht is voor Z(...) en daarom Kabul verliet, zoals u tijdens het tweede gehoor bij het CGVS plots verklaart (CGVS II, p.2), is gezien het frauduleuze karakter van uw relaas niet geloofwaardig. Uit jullie verklaringen blijkt voorts dat uw vrouw in Kabul over een zeer uitgebreid familiaal netwerk beschikt. Haar broer Z(...) zou er een bedrijf hebben (CGVS I, vrouw, p.5). Nogmaals kan worden opgemerkt dat de problemen met deze Z(...) niet geloofwaardig zijn. Ook haar zus K(...), met wie jullie wél een goede band verklaarden te hebben, woont in Kabul (CGVS I, p.8). Zowel u (CGVS I, p.8, 9) als uw vrouw (CGVS II, vrouw, p.8) geven aan dat nagenoeg haar hele familie in Afghanistan en Kabul woonachtig is. Er kan worden verwacht dat iemand van al deze personen u en uw gezin minstens tijdelijk kan opvangen. Bovendien heeft u de voorbije jaren in Iran blijk gegeven van ondernemingszin. U heeft daar altijd gewerkt en zou er de kost hebben verdiend als slager. Uw werkervaring moet u in staat stellen om ook in Kabul een geschikte job te vinden.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om in uw levensonderhoud te voorzien.

Gevraagd waarom jullie niet terug in Kabul zouden kunnen wonen, verwezen u (CGVS II, p.17) en uw vrouw (CGVS II, vrouw, p.8) telkens opnieuw naar de problemen met haar familie. Echter, zoals hierboven aangetoond, zijn deze niet geloofwaardig gebleken.

De neergelegde documenten kunnen de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De arbeidskaart en de stukken uit Griekenland houden geen verband met de ingeroepen asielmotieven want betreffen identiteitsdocumenten. Jullie identiteit staat in deze beslissing niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van “de algemene motiveringsplicht”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van de materiële motiveringsplicht.

2.1.1. De verzoekende partijen lichten hun middel als volgt toe:

“De analyse van de beslissing toont aan dat de beslissing hoofdzakelijk op het tweede verhoor bij CGVS rust. Er is absoluut niets over het eerste verhoor dat zelfs onbestaand blijkt te zijn. En terecht ! Het eerste verhoor bij CGVS is zeer lang geweest en volledig. Dit verhoor verliep heel goed. Op het einde van het verhoor heeft de beveiligingsagent bepaald dat het een goed dossier was. Deze opmerking is niet gewoon omdat de agenten vermijden zich op het einde van het verhoor uit te spreken. Bovendien werd alles omstandig nagekeken en er was toen geen sprake van tweede verhoor.

Dit eerste verhoor gebeurde op 1 maart 2017 en heeft 3 uur 12 voor de heer G. [...] geduurd en 1 uur 20 voor Mevr. G. [...]. 6 maanden later, op 22 september, zijn deze opnieuw opgeroepen en toen is de houding van de nieuwe beveiligingsagent helemaal verschillend. Vanaf het begin werden vragen van alle kanten gesteld bedoeld om op alles terug te komen.

Er is een algemeen diskrediet in verband met de versie vane verzoekers. Zowel de stemming van het verhoor als het verhoorsysteem zijn geheel verschillend (het kind moet bij zijn ware naam worden genoemd).

Verzoekers zijn onstabiel, in het nauw gedreven en vooral vanaf het begin rust een vermoeden van kwade trouw op hen. Tijdens zijn tussenkomst bij het tweede verhoor stelt de raadsman van verzoekers, die bij beide verhoren aanwezig was, het vast.

Gehoorverslag R. [...] blz 9 opmerkingen advocaat :

«[...]»

Deze houding van CGVS is niet aanvaardbaar. De analyse van het 1ste verhoor toont aan dat het verhaal van verzoekers geloofwaardig, logisch is en onder de voorwaarden van het verdrag van Genève valt.

CGVS verwijt verzoekers weinig inlichtingen te hebben over de man met wie R.[...]was verloofd, een zekere Rasul. Bovendien wordt het ook verzoekers verweten de naam Ra.[...] tijdens het verhoor bij DVZ niet te hebben kunnen geven. Verzoekers hebben aan DVZ vermeld dat zij de naam van deze man niet kenden. Bij het tweede verhoor bij CGVS heeft verzoekster verteld dat zij bij DVZ de naam niet meer wist. CGVS verwijt haar dus het verschil tussen niet te weten en zich niet meer te herinneren. Verzoekster is uit een zeer conservatieve Afghaanse familie afkomstig. Als dochter heeft zij zeer moeilijke kinderjaren gehad. Zij is niet naar school geweest en was de zondebok van de volwassenen. Zij werd zwaar mishandeld (brandwonden, slagen,...).

Dat blijkt uit de nieuwe stukken 2 en 3.

Na een gedetailleerde beschrijving van de wonden wordt het medische attest van Dr M.[...] als volgt geconcludeerd :

« Psychische gesteldheid bij de vaststelling :

[...] »

(stuk 2)

Het psychiatrische verslag toont ook traumatische nawerkingen. (stuk 3)

Deze bewijzen deze mishandelingen. Zij had geen recht van spreken. Zij leefde afgezonderd van de buitenwereld en diende op de bevelen van haar familie antwoorden. Wanneer haar broer met één van zijn vrienden wenste te huwen heeft zij niets kunnen zeggen. Haar familie heeft haar geen informatie over deze man gegeven. Er was geen reden ervoor. Zij moest gehoorzamen, zoals zij het tijdens haar kinderjaren had gedaan. Zij heeft enkele informatie gekregen maar niets precies. Het is dus normaal dat verzoekers geen inlichtingen hebben kunnen geven, vooral bij DVZ. Toen zij bij CGVS werden verhoord had verzoekster heimelijk contact met haar zus genomen en enkele inlichtingen verkregen.

Betreffende de naam Ra[...] heeft zij zich bij het verhoor op DVZ deze naam niet meer kunnen herinneren. Zij wist niet wat bij de DVZ zou gebeuren. Wanneer de vraag haar werd gesteld raakte zij in paniek en kon niet antwoorden. Zij herinnerde zich de naam Ra[...]niet meer en zei liever dat zij niet wist liever dan dat zij zich niet meer herinnerde. Natuurlijk wist zij niet dat het verhoor bij DVZ zo belangrijk zou zijn (wat trouwens niet het geval zou moeten zijn) en dat alles tegen haar zou worden gebruikt.

Zij had moeten zeggen dat zij zich niet meer herinnerde maar heeft gezegd dat zij niet wist.

Het gaat zeker om een beoordelingsfout verklaard door haar psychologische problemen (stukken 2 en 3). Bovendien is het onaanvaardbaar dat dergelijke fout, die niet essentieel is, overhand krijgt op alle geloofwaardige gegevens dat zij heeft kunnen verstrekken.

Verzoekers verwijzen ook naar verslagen en onderzoeken m.b.t. de gevolgen van psychische stoornissen:

- Bepaalde psychische toestanden hebben tot gevolg een duidelijke stoornis van het geheugen; - Dramatische gebeurtenissen leiden tot een verzwakking van de kwaliteit van de getuigenissen, in het bijzonder voor detailkwesties; - Verdringingen en verwarringen zijn gewoon bij getraumatiseerde mensen. ("la prise en considération de la santé mentale dans la procédure d'asile, A VANOETEREN en L GEHRELS, RDD 2009, nr 155, p.492 en volg.; « Mental shock can produce retrograde amnesia » in Memory and Cognition 10, LOFTUS en BURNS, 1988, blz.318323; « Legal issues in work with asylum seekers », S.W. 2003, HERLIHE, FERSTMAN en TURNER, blz. Blz.645).

In casu stelt Dr DE ROUBAIX " l'état de stress et de méfiance éveillé par cet état de stress post traumatique ainsi que la volonté psychique de mise à distance des évènements rendent le partage du vécu particulièrement difficile et légitime les potentielles approximations, confusions et contradictions du récit. Ces dernières ne peuvent dès lors pas être comprises comme une inadéquation avec le vécu traumatique mais au contraire comme l'une des conséquences potentielles de celui-ci."(stuk 3)

In casu zijn de verwarringen, vergetelheden en tegenstrijdigheden een gevolg van de traumatische ervaring. Dat bevestigt haar relaas en niet het tegendeel!

Het CGVS moest met de gevolgen van de psychische stoornissen van Verzoekster rekening houden.

In verband met de huur voor het gebouw bewoond in Ramsar verwijt CGVS ook een verschil van versie tussen beide verzoekers. De heer G[...] heeft vermeld dat er geen huur was. In ruil verleende hij enkele diensten. Zij hadden min of meer een rol van conciërge.

Mevrouw G[...] heeft bepaald dat er wel degelijk huurgeld moest worden betaald. Dit bewijst dat zij niet wist maar dacht dat een huur diende te worden betaald.

Zij wist niets. Haar echtgenoot heeft altijd alles beheerd. Zij leefde thuis afgezonderd van de buitenwereld. Enerzijds omdat zij altijd op die manier in haar familie had geleefd. Anderzijds omdat zij zowel de Iraansen als de represailles van Ra[...] vreesde. De heer G. [...] heeft zijn vrouw altijd beschermd. Hij beheerde alles. Zij zorgde exclusief voor hun kind. Zij heeft altijd psychologische problemen in verband met haar ervaring gehad, waardoor zij niet normaal kon leven. De heer G. [...] legt uit dat hij met zijn echtgenote over de materiële en financiële zaken niet meedeelde. Hij beheerde alles opdat zij zich geen zorgen maakte. Dat blijkt uit de stukken 2,3 en 9.

Betreffende haar kennis van Ramsar heeft Mevrouw G. [...] verklaard dat zij afgezonderd van de buitenwereld leefde en zo weinig mogelijk uitging. Zij heeft enkele inlichtingen gegeven over wat zij kende. Bovendien tonen de aanvullende voorgelegde stukken haar pathologie aan en symptoom van eenzaamheid en van gebrek aan vertrouwen in de anderen. (stukken 2,3 en 9)

De leidster van de ILA La Bruyère bevestigt de afzondering van Mevrouw G. [...]:

« Madame a très peu de contact avec l'extérieur, mis à part une voisine. Elle ne se rend pas à l'école avec sa fille, elle ne fait ses courses qu'en compagnie de son mari et ne va aux consultations ONE que si son mari est présent mais accepte les visites à domicile de l'infirmière de l'ONE qui suit Riza et Elahe. Des consultations avec un thérapeute de la clinique de l'Exil seront mises en place à partir du 23.11.2017. » (stuk 9)

Verzoekster leefde als een gevangene in Ramsar en ook in België. Haar houding in België (stukken 2,3,9) bevestigt haar afzondering in Ramsar.

De beweerde tegenstrijdigheid over de lokalisatie van haar gebouw (in de straat Khomeini of in de Dine danesh straat) wordt door een taalbepaling verklaard. Het werd haar gevraagd in welke « rioba » (straat in dari) zij woonde. Zij heeft gezegd de straat Khomeini. De straat (Rioba) Khomeini is wel de centrale straat waar het straatje/dreef (« Kutche » in dari) waar zij verbleven gelegen is : de kutche Dine Danesh. Een Rioba est een straat terwijl een kutche is een straatje/dreef.

Deze informatie kan via internet worden nagegaan.

Bovendien hebben verzoekers aanvullende stukken verkregen, via een Belg afkomstig uit Iran die in oktober in Iran terugkeerde en aanvullende documenten via de broer van de heer G. [...] heeft kunnen bekomen. (stukken 4 tot 6)

Deze stukken bevestigen het adres van verzoekers in Ramsar. Op dit moment leggen verzoekers deze in afschrift met een officiële vertaling over. De Belg die deze heeft verkregen komt in België op 9 november terug. Hij zal deze bij zijn terugkeer in België meebrengen. (stuk 8) De originelen zullen dus aan de Raad zodra mogelijk als bijkomend nota worden overgemaakt.

De vordering is gegrond.

In uiterst subsidiaire orde moet de zaak opnieuw naar CGVS verzonden worden voor verdere behandeling (arrest RvV nr 10825 30.04.2008).

Wat betreft de subsidiaire bescherming is de redenering van verwerende partij verkeerd.

Er is wel in de provincie Kabulen in Afghanistan een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging voor zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4 van Vreemdelingenwet.

De verslagen van de NGO en andere onafhankelijke groepen bewijzen een algemene onveiligheid.

De VN (MENUA) levert een trieste balans van het jaar 2016 in Afghanistan met het grootste aantal burgers gedood sinds 2009. Bijna 11 500 burgers werden gedood of ernstig gewond waaronder één derde kinderen. Het conflict betreft de 34 provincies. Sinds acht jaren dat VS deze jaarlijkse balans in 2009 opmaakt heeft het conflict in Afghanistan 24 841 doden en 45 347 gewonden gemaakt. VN stelt de Taliban en de Islamitische Staat vooral verantwoordelijk voor het merendeel van slachtoffers. (Le Monde.fr met AFP-06.02.2017 – Amnesty International – verslagen 2015-2016 en 2016-2017)

Het verslag 2016-2017 van Amnesty International vestigt de aandacht op de algemene schendingen van de mensenrechten. Duizenden burgers werden gedood, gewond of ingevolge de gewelddaden verplaatst terwijl de voortdurende onzekerheid de toegang tot opvoeding en gezondheid heeft beperkt, onder andere. Naast de burgerlijke slachtoffers in het algemeen legt het verslag ook de nadruk op het geweld tegen vrouwen en dochters. Zij zijn het voorwerp van geweld, lastig vallen en beperkingen in verband met hun toegang tot opvoeding en gezondheidszorgen. Trouwens werden 1,4 miljoen personen binnen het land verplaatst, met een record voor het jaar 2016 van een interne verplaatsing van 530 000 personen. Veel mensen wonen in smerige voorwaarden, hebben geen toegang tot een behoorlijke huisvesting, tot voeding, water, medische zorgen, opvoeding en werkgelegenheden. Over het algemeen zijn de economische voorwaarden afschuwelijk en de toegang tot werk zeer beperkt. (stuk 11)

SIGAR, de Amerikaanse instelling van controle van de uitgaven van Washington in Afghanistan, heeft in juli 2017 een verontrustend verslag overgelegd. Hij onderstreept dat meer dan 6 500 incidenten in verband met de veiligheid in de loop van de laatste 4 maanden in het land werden geïnventariseerd. Aanslagen, magnetische bommen, schietpartijen. Binnen 4 maanden zijn de gewelddaden met 21 % vermeerderd. Deze aanslagen, vooral door Taliban of Daesh, hebben het leven aan talrijke burgers gekost maar ook belangrijke verliezen midden de veiligheidstroepen. De economische indicators vallen. Het netto nationaal inkomen is met 25 % in de loop van de eerste zes maanden van 2017 gedaald en heeft slechts 40 % van de regeringsuitgaven gedekt (RFI – Les voix du monde 31.07.2017) (stuk 11)''

2.1.2. Bij het verzoekschrift voegen de verzoekende partijen volgende stukken:

- medisch attest van 30 oktober 2017 betreffende de tweede verzoekende partij (stuk 2)
- psychiatrisch verslag van 31 oktober 2017 betreffende de tweede verzoekende partij (stuk 3)
- fotokopie van een medisch verslag van een Iraanse kinderarts van de stad Ramsar, met beëdigde vertaling (stuk 4)
- fotokopie van een schriftelijke verklaring van de broer, de neef en de vriend van de eerste verzoekende partij en de imam aanwezig op het huwelijk van de verzoekende partijen, met beëdigde vertaling (stuk 5)
- fotokopie van het medisch boekje betreffende de dochter van de verzoekende partijen van een medisch centrum in Ramsar, met beëdigde vertaling (stuk 6)

- fotokopieën van documenten betreffende familieleden van de eerste verzoekende partij, met name haar vader, broer, moeder en zus (stuk 7)
- een reservering van een vliegticket op naam van N. S., een Belg die de originelen van stukken 4, 5 en 6 vanuit Iran zal meebrengen (stuk 8)
- een attest van de verantwoordelijke van het OCMW van La Bruyère in verband met het gedrag van de tweede verzoekende partij (stuk 9)
- informatie in verband met de veiligheidssituatie in Afghanistan (stukken 10 en 11).

2.1.3. Middels een aanvullende nota die door de verzoekende partijen wordt neergelegd op 24 november 2018 worden bijkomend volgende stukken neergelegd:

- het origineel van het medisch verslag van een kinderarts uit Ramsar (stuk 4)
- het origineel van de schriftelijke verklaring van de broer, de neef en de vriend van de eerste verzoekende partij en de imam aanwezig op het huwelijk van de verzoekende partijen (stuk 5)
- het origineel van het medisch boekje betreffende de dochter van de verzoekende partijen van een medisch centrum in Ramsar (stuk 6)
- twee foto's van de tweede verzoekende partij en haar kind bij het medisch centrum in Ramsar (stuk 12)
- een foto van de dochter van de verzoekende partijen naast het "Fadre" cultureel complex met de Iraanse vlag (stuk 13)
- twee attesten van La clinique de l'Exil van 14 november 2018 betreffende de tweede verzoekende partij (stuk 14).

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.4.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partijen verklaren beiden geboren te zijn in Kaboel. De eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) verklaart op vijf- of zesjarige leeftijd met haar familie naar Waramin in Iran te zijn verhuisd. De tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster) verklaart dat zij tien à twaalf jaar oud was toen zij zich met haar familie in Teheran vestigde. De kern van hun vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat: verzoeker en verzoekster, neef en nicht, zouden op elkaar verliefd zijn geweest. Verzoeker en zijn familie zouden meerdere keren tevergeefs om verzoeksters hand hebben gevraagd. Z., een broer van verzoekster die in Kaboel woont, zou zijn zus hebben beloofd aan een vriend van hem, R. genaamd. Omdat hun relatie nooit door verzoeksters familie zou worden aanvaard, besloten de verzoekende partijen te vluchten. Een vriend van verzoeker zou hen naar Ramsar, in het noorden van Iran, hebben gebracht. Gedurende twee maanden zouden de verzoekende partijen in het huis van deze vriend hebben verbleven. Ondertussen zou verzoeker contact hebben opgenomen met zijn familie en gevraagd hebben het religieuze huwelijk met verzoekster te regelen. Op een dag zouden de verzoekende partijen naar Waramin zijn gegaan en daar in het bijzijn van drie familieleden van verzoeker in het geheim zijn gehuwd. Diezelfde dag nog zouden zij teruggekeerd zijn naar Ramsar en zich daar in de villa van verzoekers werkgever hebben gevestigd. Verzoeker zou in het cementbedrijf van de huisbaas hebben gewerkt en daarnaast ook de rol van conciërge en tuinman hebben vervuld. De verzoekende partijen verklaren dat zij na een verblijf van zes jaar in Ramsar beslisten om Iran te verlaten. Intussen zouden zij via K., een zus van verzoekster die eveneens in Kaboel woont, vernomen hebben dat Z. en R. een huurmoordenaar naar het noorden van Iran hadden gestuurd. De verzoekende partijen verklaren ook de familie van verzoekster die in Iran woont te hebben gevreesd. De broers van verzoekster zouden naar het huis van verzoekers ouders in Waramin zijn gekomen en met verzoekers broer en vader hebben gevochten. De verzoekende partijen verklaren niet terug te kunnen naar Afghanistan uit vrees voor R., Z. en de andere familieleden van verzoekster die daar wonen. Daarnaast verwijzen zij naar de algemene veiligheidssituatie in Kaboel.

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat de verzoekende partijen hun voorgehouden problemen met de familie van verzoekster niet aannemelijk maken.

Uit het relaas van de verzoekende partijen blijkt dat de geplande uithuwelijking van verzoekster aan R., de vriend van haar broer Z., haar relatie met verzoeker in de weg zou hebben gestaan. Hun vrees voor represailles vanwege R. zou mede ten grondslag liggen aan hun verzoek om internationale bescherming. In het licht van deze omstandigheden beschikken de verzoekende partijen over onaannemelijk weinig informatie over R., zoals blijkt uit volgende pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker, integraal hernomen in de motivering in hoofde van verzoekster:

“(…) Als het CGVS uw vrouw vraagt hoe de achternaam van deze R(...) luidt, blijkt dat zij zich dit niet kan herinneren (CGVS II, vrouw, p.6). Jullie beweren dat R(...) een vriend van Z(...) is, maar uw vrouw weet niet hoe zij vrienden werden. Gevraagd of die R(...) al een eerste vrouw had, moet zij het antwoord opnieuw schuldig blijven (CGVS II, vrouw, p.5). Er kan nochtans worden verwacht dat dit ook voor haar eigen familie een belangrijk element moet zijn. Voorts weet uw vrouw niet eens of R(...) al dan niet ook van Tadzjiekse origine is, stelt zij dat hij veel ouder is maar heeft ze verder het raden naar zijn leeftijd en kan zij ook niet verduidelijken van waar hij afkomstig zou zijn en welke professionele activiteit hij heeft (CGVS II, vrouw, p.6). Ook u heeft weinig info over deze persoon. Net als uw vrouw kan u niet zeggen of R(...) al gehuwd is of kinderen heeft (CGVS II, p.8). U beweert dat hij rijk is maar kan niet verduidelijken hoe de man zijn rijkdom zou hebben verworven (CGVS II, p.8): u weet niet of hij een bedrijf heeft of ergens een mooie functie bekleedt (CGVS II, p.8). Hoewel u tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal nog beweerde dat de broer van R(...) een belangrijk persoon in de Afghaanse regering was (CGVS I, p.10), blijkt nu dat u zich niet kan herinneren zoiets te hebben gezegd (CGVS II, p.8). Dat u en uw vrouw zo weinig weten over de persoon met wie zij volgens jullie moest huwen, is zeer merkwaardig en roept ernstige twijfels op bij uw geloofwaardigheid.

Het CGVS wijst voorts op de vaststelling dat jullie huidige verklaringen niet stroken met wat u eerder voor de DVZ verklaarde. U zei daar dat u de naam van de persoon met wie uw vrouw diende te huwen, niet kende. Ook uw vrouw zei tijdens het DVZ gehoor dat ze niet wist hoe de naam van deze man luidt. Ze voegde er zelfs aan toe dat men haar die naam nooit had meegedeeld (vragenlijsten van 2 maart 2016, vraag 3.5). Deze keer beweert zij dat ze de naam voordien wel al kende maar dat zij zich die op

het moment van het gehoor bij DVZ niet meer kon herinneren (CGVS II, vrouw, p.4). Ook u zegt dat u gestresseerd was en daarom niet op de naam van deze persoon kon komen (CGVS II, p.8). Het CGVS merkt op dat u noch uw vrouw bij de DVZ verklaard hebben de naam te zijn vergeten en dat er een belangrijk verschil bestaat tussen "vergeten zijn" en "niet kennen". Dat eventuele stress tijdens het gehoor in jullie beider geval zou resulteren in het zich niet kunnen herinneren van de naam van man waarmee uw vrouw zou moeten trouwen, is bovendien weinig geloofwaardig."

Waar de verzoekende partijen wijzen op verzoeksters afkomst uit een zeer conservatieve Afghaanse familie en de traumatiserende ervaringen die zij als kind heeft meegemaakt, verklaren noch verschonen zij op afdoende wijze bovenstaande vaststellingen in haren hoofde. Ter staving van de ernstige psychologische problemen waarmee verzoekster zou kampen verwijzen de verzoekende partijen naar een medisch attest van 30 oktober 2017 en een psychiatrisch verslag van 31 oktober 2018 (stukken 2 en 3 gevoegd bij het verzoekschrift). Vooreerst stelt de Raad samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat de verzoekende partijen reeds op 11 december 2015 in België aankwamen en door de verwerende partij werden gehoord op 1 maart 2017 en 22 september 2017. Bij ontstentenis van attesten van eerdere datum dient aldus te worden vastgesteld dat verzoekster pas na confrontatie met haar negatieve beslissing inzake haar verzoek om internationale bescherming stappen heeft ondernomen om hulp te zoeken en haar psychologische toestand te laten attesteren. Ook uit het attest van het OCMW van La Bruyère van 7 november 2011 (stuk 9 gevoegd bij het verzoekschrift) en de twee attesten van de Clinique de l'Exil van 14 november 2018 (gevoegd bij de aanvullende nota die werd neergelegd op 24 november 2018) blijkt dat verzoekster zich ten vroegste vanaf 23 november 2017 heeft laten opvolgen door een psycholoog/psychiater. Nog daargelaten de vragen die dit oproept aangaande de ernst of noodzaak van psychologische hulp, is de Raad van oordeel dat medische vaststellingen aangaande verzoeksters mentale gezondheid die dateren van na de gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen licht kunnen werpen op de mentale toestand waarin verzoekster verkeerde tijdens deze gehoren. Waar in beide bij het verzoekschrift gevoegde medische attesten (stukken 2 en 3) sprake is van een posttraumatisch stresssyndroom in hoofde van verzoekster, wordt niets vermeld aangaande het onderzoek dat tot deze diagnose heeft geleid. Het psychiatrisch verslag van 31 oktober 2017 vermeldt vaagheden, verwarringen en tegenstrijdigheden in het relaas als mogelijke gevolgen van de traumatische ervaringen van verzoekster, maar nergens blijkt uit dit verslag op basis waarvan de arts in kwestie tot deze conclusie komt. Dat het hier om de vaststellingen van een psychiater gaat, blijkt evenmin. De Raad besluit dat de voorgelegde verslagen geen medische attesten zijn waaruit na een diepgaand medisch onderzoek onomstotelijk blijkt dat het cognitief geheugen van verzoekster dermate is aangetast dat zij tijdens haar gehoren niet in staat kon worden geacht een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Voorts formuleerde verzoekster noch de raadsman die haar bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van de gehoren bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, blijkt uit de gehoorverslagen dat de gehoren op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoekster laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerd trauma haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Waar in het medisch attest van 30 oktober 2017 melding wordt gemaakt van diverse littekens welke volgens de arts compatibel lijken te zijn met verzoeksters verklaringen, merkt de Raad op dat verzoekster verklaart dat deze verwondingen haar werden toegebracht door haar moeder en broer. Enige rechtstreekse band met de reden waarom verzoekster internationale bescherming vraagt, met name haar vrees voor vervolging omwille van een verboden relatie en huwelijk met verzoeker, kan hieruit niet worden afgeleid. Een medisch attest vormt bovendien geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

De verslagen en onderzoeken met betrekking tot de gevolgen van psychische stoornissen waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen hebben een algemene strekking en geen betrekking op verzoekster persoonlijk.

Het geïsoleerde bestaan en de mishandelingen waarvan verzoekster het slachtoffer zou zijn geweest bieden geen afdoende verklaring voor verzoeksters gebrekkige kennis omtrent de man aan wie zij door

haar broer zou zijn uitgehuwelijkt. Zoals blijkt uit de gehoorverslagen, had zij nog een goede band met haar zus K. en was het deze zus die de verzoekende partijen informatie doorspeelde over hun belagers (administratief dossier verzoeker, stuk 11, gehoorverslag 1 maart 2017, p. 7, 8; administratief dossier verzoekster, stuk 5, gehoorverslag 22 september 2017, p. 8, 9). Verzoekster verklaarde tijdens haar tweede gehoor al vijf maanden geen contact meer te hebben gehad met haar zus, maar geeft aan haar nog te hebben gecontacteerd ten tijde van haar eerste gehoor en enkele inlichtingen van haar te hebben verkregen.

De verzoekende partijen gaan er overigens aan voorbij dat ook verzoeker, die alle zaken zou hebben beheerd en in wiens hoofde geen psychologische problemen worden aangevoerd, nauwelijks informatie bleek te hebben over de man die hem naar het leven zou staan omwille van zijn relatie met verzoekster. Zowel verzoeker als verzoekster gaven bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan de naam van deze man niet te kennen, om vervolgens alle twee op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te beweren dat zij zijn naam al gehoord hadden maar er tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet op konden komen. In het verzoekschrift wordt deze discrepantie voor wat verzoekster betreft toegeschreven aan een beoordelingsfout die zou kunnen worden verklaard door haar psychologische problemen. Nog daargelaten dat verzoeksters psychologische problemen geen afdoende verklaring bieden voor het afleggen van incorrecte verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, blijven de verzoekende partijen in gebreke te verduidelijken waarom ook verzoeker initieel verklaard heeft de naam van de persoon met wie verzoekster diende te huwen niet te kennen.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij als gevolg van hun voorgehouden problemen naar de stad Ramsar in het noorden van Iran zijn gevlucht en daar ongeveer zes jaar hebben verbleven. In hoofde van verzoeker heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dienaangaand op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“(…) U beweert dat jullie twee maanden bij een vriend in Ramsar woonden, vervolgens voor het huwelijk een dag naar Waramin gingen en direct naar Ramsar terugkeerden. Jullie zouden niet langer bij uw vriend hebben verbleven maar onmiddellijk bij uw baas van het werk zijn ingetrokken (CGVS II, p.15, 16). Dit is niet in lijn met wat uw vrouw hierover verklaard heeft: zij zegt dat jullie na het huwelijk naar Ramsar teruggingen en nog een tijd, mogelijks enkele weken, bij uw vriend woonden (CGVS II, vrouw, p.4). Verder verklaarde u jarenlang bij uw baas te hebben gewoond maar zei u dat jullie geen huur dienden te betalen (CGVS I, p.10). Uw vrouw meent daarentegen dat er wel degelijk huurgeld moest worden betaald (CGVS I, vrouw, p.4). Dat u het was die dat soort zaken regelde (CGVS I, vrouw, p.4), biedt geen afdoende verklaring voor dergelijke tegenstrijdigheid. Voorts kunnen u (CGVS II, p.13) noch uw vrouw (CGVS II, vrouw, p.7) verduidelijken in welke provincie van Iran Ramsar gelegen is. Dit is opnieuw zeer opmerkelijk. Wie daar zes jaar gewoond heeft, zou toch moeten weten dat Ramsar in de provincie Mazandaran gelegen is. Tijdens het gehoor van uw vrouw blijkt zelfs dat zij even moet nadenken vooraleer zij zich de naam Ramsar kan herinneren (CGVS II, vrouw, p.3). Voorts wijst het CGVS op het feit dat uw vrouw bijzonder weinig weet over de stad Ramsar zelf. Jullie beweren daar in de Imam Khomeini straat te hebben gewoond maar gevraagd of dit de hoofdstraat van Ramsar is, antwoordt uw vrouw louter dat er auto's rijden (CGVS II, vrouw, p.7). Voorts blijkt uit het administratief dossier dat uw vrouw eerder nog meermaals beweerde dat jullie van 2009 tot 2015 in de Dine Danesh straat woonden. Behalve Imam Khomeini, kent zij overigens geen andere straatnamen in Ramsar (CGVS II, vrouw, p.7). Al evenmin kent zij daar een belangrijke moskee. Dat Afghanen niet naar de moskee zouden mogen, zoals zijn stelt maar wat niet geloofwaardig is, biedt daarvoor geen afdoende verklaring (CGVS II, vrouw, p.8). Zij weet te zeggen dat er een heuvel is waar toeristen naartoe komen maar weet dan weer niet wat daar te bezichtigen valt (CGVS II, vrouw, p.7). Zij zegt het paleis van de shah (...) te kennen maar weet niet welke richting zij dan uit moet gaan bij het verlaten van het huis om naar dat paleis te gaan (CGVS II, vrouw, p.7). Uw vrouw beweert dat ze bijna altijd binnenshuis was en dat u haar zelfs opsloot als u naar uw werk vertrok (CGVS II, vrouw, p.6). Dit is weinig aannemelijk. Zelfs al zou u aanvankelijk in angst hebben geleefd, dan nog kan worden vermoed dat jullie leven zich na verloop van tijd (in casu jaren) normaliseerde en dat ook uw vrouw wel eens de kans moet hebben gekregen om buiten te komen. Het is niet geloofwaardig dat zij jarenlang als een gevangene zou hebben geleefd, terwijl u als werknemer van een bedrijf volop aan het openbaar leven zou hebben kunnen deelnemen en er zich in al die jaren geen problemen voordeden. Het beweerde kluizenaarsbestaan van uw vrouw biedt aldus geen verklaring voor het feit dat zij de stad Ramsar geenszins blijkt te kennen. Ook dit aspect van jullie asielrelaas dient bijgevolg ernstig betwijfeld te worden.”

Waar in het verzoekschrift benadrukt wordt dat verzoekster in Ramsar afgezonderd van de buitenwereld leefde en volledig afhankelijk was van verzoeker, stelt de Raad vast dat in hoger weergegeven motivering op pertinente wijze wordt uiteengezet waarom verzoeksters beweerde kluzenaarsbestaan geen afdoende verklaring biedt voor de vaststelling dat zij de stad Ramsar nauwelijks blijkt te kennen. Gelet op verzoekers verklaring dat er geen huur moest worden betaald aan zijn werkgever omdat hij in ruil enkele diensten verleende, is het niet aannemelijk dat verzoekster zou hebben gedacht dat er wél huur diende te worden betaald. Het kan haar immers redelijkerwijze niet zijn ontgaan dat haar man naast zijn werk in de cementfabriek thuis bijkluste als tuinman of conciërge. Waar in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld dat verzoekster geen coherente verklaringen heeft afgelegd over de straat waar zij en verzoeker in Ramsar zouden hebben gewoond, wordt ter verklaring hiervan in het verzoekschrift gewezen op het onderscheid tussen 'straat' en 'straatje/dreef' in het Dari. De verzoekende partijen stellen zonder meer dat "deze informatie (...) via internet (kan) worden nagegaan". Zij gaan er evenwel aan voorbij dat de Raad geen onderzoeksbevoegdheid heeft. Het komt de partijen in het geding toe de feiten waarvan zij melding maken te staven aan de hand van informatie die zij bijbrengen.

De Raad wijst tot slot op volgende pertinente vaststellingen en overwegingen in hoofde van verzoeker, die de verzoekende partijen in hun verzoekschrift geheel ongemoeid laten:

"Verder dient te worden opgemerkt dat het verhaal dat u en uw vrouw hebben gebracht, schijnbaar geen vervolg kent, wat eveneens opmerkelijk is gezien de ernst van dergelijke kwesties in de Afgaanse context. Jullie verklaren dat jullie ondertussen acht jaar geleden naar Ramsar gevlucht zijn. Twee maanden later zouden jullie dan zijn gehuwd. Als het CGVS de vraag stelt wat er sindsdien nog gebeurd is, verklaart u louter dat de familie van uw vrouw naar jullie huis kwam, dat er een gevecht was en dat zij ook zouden hebben gepoogd klacht in te dienen bij de politie (CGVS II, p.9-11). Het is geheel ongeloofwaardig dat u de dochter des huizes zou ontvoeren en dat er behalve dit ene treffen tussen de families, geen enkel ander probleem voor uw familie zou zijn geweest. U herhaalt telkens dat zij een goede gelegenheid (om toe te slaan) afwachten (CGVS II, p.9) en geeft de indruk dat ze eender wie in uw familie willen treffen (CGVS II, p.9). Echter, anderzijds blijkt u niet eens te weten of deze zogezegd wraaklustige mensen in de afgelopen jaren ooit zijn komen informeren naar de verblijfplaats van u en uw vrouw (CGVS II, p.11). Verder beweert u nog dat R(...) een huurmoordenaar op u afstuurde en dat deze u kwam zoeken in Iran (CGVS I, p.7). Ook uw vrouw bracht dit ter sprake tijdens haar gehoor (CGVS I, vrouw, p.5). Het CGVS stelt evenwel vast dat geen van jullie beiden tijdens het gehoor bij DVZ ook maar iets zeiden over de komst van dergelijke huurmoordenaar, ook niet toen gevraagd werd of u tijdens uw verblijf in Ramsar met concrete bedreigingen geconfronteerd werd. Jullie verklaarden integendeel dat jullie ook Ramsar moesten verlaten nadat de Iraanse autoriteiten beslisten dat alle Afghanen daar moesten vertrekken (gehoorverslagen DVZ van 2 maart 2016, vraag 3.5)."

Gelet op het geheel van bovenstaande motieven kan geen geloof worden gehecht aan de bewering als zouden de verzoekende partijen tegen de zin van verzoeksters familie en R., de vriend van haar broer Z., zijn gehuwd.

De stukken die door de verzoekende partijen worden voorgelegd ter staving van hun verklaringen kunnen aan deze appreciatie niets wijzigen. Het document waarvan verzoeker verklaart dat het zijn Iraanse arbeidskaart is blijkt op naam te staan van een zekere "Musa Hakari" en vermeldt als werkplaats "Teheran". Derhalve kan niet worden aangenomen dat dit document op verzoeker betrekking heeft. De documenten die moeten aantonen dat de verzoekende partijen in november 2015 in Griekenland waren houden geen verband met de door hen ingeroepen vluchtmotieven en zijn derhalve niet dienstig. De documenten betreffende familieleden van verzoeker blijken niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, waardoor deze documenten dan ook niet in overweging worden genomen. Overigens stelt de Raad vast dat het geen originele stukken, maar slechts fotokopieën betreft. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Het medisch verslag van de Iraanse kinderarts uit Ramsar, het medisch boekje betreffende de dochter van de verzoekende partijen en de foto's waarop verzoekster en haar dochter te zien zijn in Ramsar, kunnen aantonen dat de verzoekende partijen, al dan niet voor medische behandeling van hun dochter, naar Ramsar zijn geweest en daar zekere tijd hebben verbleven. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat de verzoekende partijen naar Ramsar zijn gegaan om problemen met de familie van verzoekster te ontvluchten en dat zij daar vervolgens gedurende zes jaar zijn gebleven alvorens naar België te komen. De schriftelijke verklaring van personen die aanwezig zouden zijn geweest bij het huwelijk van de

verzoekende partijen kan niet overtuigen. Op het document staan blijkens de vertaling de namen van vier getuigen vermeld. In de toelichting bij dit document wordt gesteld dat behalve de imam de broer, de neef en de vriend van verzoeker aanwezig waren bij het huwelijk. Verzoeker verklaarde nochtans dat enkel zijn vader, broer en een neef langs moederszijde bij zijn huwelijk aanwezig waren. Alleen deze drie personen zouden van het huwelijk op de hoogte zijn geweest (stuk 11, gehoorverslag 1 maart 2017, p. 9). Ook verzoekster verklaarde dat deze drie personen erbij waren (stuk 11, gehoorverslag 1 maart 2017, p. 4). Van de aanwezigheid van een vriend van verzoeker maakten noch verzoeker noch verzoekster melding. Verzoekers vader, die volgens hun beider verklaringen ook aanwezig was bij het huwelijk, wordt in de schriftelijke verklaring dan weer niet vermeld. Deze vaststellingen doen afbreuk aan de authenticiteit van deze verklaring. Er dient bovendien te worden gewezen op objectieve informatie die door de verwerende partij werd gevoegd bij haar nota met opmerkingen en waaruit blijkt dat men in Iran gemakkelijk op corrupte wijze (via betaling of door vervalsing) aan documenten kan komen. De bewijswaarde van de schriftelijke verklaring is derhalve uiterst relatief, derwijze dat dit document niet kan volstaan om de geloofwaardigheid van de verzoekende partijen te herstellen. Met de bevestiging van de reservering van een vliegticket wensen de verzoekende partijen aan te tonen dat zij een persoon kennen die hen de originelen van een aantal documenten kan bezorgen, hetgeen hier niet wordt betwist.

De kritiek op het feit dat de bestreden beslissingen hoofdzakelijk op verklaringen afgelegd tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zouden rusten en de vermeende vooringenomenheid van de dossierbehandelaar tijdens het tweede gehoor snijdt geen hout. In de bestreden beslissingen zijn vaststellingen met betrekking tot zowel het eerste als het tweede gehoor opgenomen. Het enkele feit dat de meerderheid van de vaststellingen verklaringen afgelegd tijdens het tweede gehoor betreffen, is niet van aard de correctheid of pertinentie van de desbetreffende motieven onderuit te halen. Het staat de verwerende partij vrij een tweede gehoor te organiseren indien zij dit nodig of opportuun acht. Uit verklaringen afgelegd of opmerkingen gemaakt tijdens het eerste gehoor kan niets worden afgeleid dat de soevereine beslissingsmacht van de verwerende partij in dezen aan banden legt. Een analyse van het vluchtrelaas van de verzoekende partijen louter op basis van de verklaringen die zij hebben afgelegd tijdens hun eerste gehoor zou de miskennis inhouden van de vereiste van een deugdelijk en volledig onderzoek van het verzoek om internationale bescherming met inachtneming van alle relevante elementen aanwezig in het dossier. De verzoekende partijen brengen verder geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat de dossierbehandelaar tijdens het tweede gehoor bevooroordeeld zou zijn geweest. Noch uit de bestreden beslissingen, noch uit de gehoorverslagen of andere stukken van de respectieve administratieve dossiers kan enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Dat men tijdens het gehoor bepaalde kritische vragen stelt teneinde meer duidelijkheid te bekomen over bepaalde aspecten van het vluchtrelaas duidt niet op partijdigheid of vooringenomenheid. Het loutere feit dat de dossierbehandelaar tijdens het tweede gehoor de verzoekende partijen zou gewezen hebben op contradicties toont evenmin enige vooringenomenheid aan. Het is immers precies de taak van de betrokken ambtenaar om de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoeker om internationale bescherming te beoordelen en daartoe eventuele onduidelijkheden of contradicties die hij tijdens het gehoor zou opmerken uit te klaren.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partijen het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partijen op deze gronden geen subsidiaire bescherming vragen.

In zoverre de verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partijen hun voorgehouden vervolgingsfeiten niet hebben aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zouden hebben gekend.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat de verzoekende partijen zich aan de bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst kunnen onttrekken door zich in de Afghaanse hoofdstad Kaboel te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken.

Uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier (COI Focus “*Afghanistan. Security situation in Kabul city*” van 6 juni 2017; COI Focus “*Afghanistan. Burgerluchtvaart in Afghanistan*” van 25 januari 2016) blijkt dat de stad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. Uit voormelde informatie blijkt verder dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke *compounds*, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel bestaat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 21 november 2018 (EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017; COI Focus “*Afghanistan. Security situation in Kabul city*” van 24 april 2018 (update); EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation - Update*” van mei 2018; EASO Country Guidance “*Afghanistan – Guidance note and common analysis*” van juni 2018) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de stad Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De Raad stelt vast dat de door de verzoekende partijen gevoegde informatie inzake de veiligheidssituatie betrekking heeft op Afghanistan als dusdanig. Uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 19 april 2016, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissingen en waarvan de referentie kan worden teruggevonden in de informatie aanwezig in de administratieve dossiers, blijkt evenwel dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gekenmerkt wordt door sterke regionale verschillen. Derhalve dient *in casu* de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel te worden beoordeeld en is de door de verzoekende partijen gevoegde informatie slechts dienstig in de mate dat zij op Kaboel betrekking heeft. De Raad stelt vervolgens vast dat de informatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels haar aanvullende nota van 21 november 2018 van recentere datum is dan de bij het verzoekschrift gevoegde informatie. De rapporten van SIGAR en UNAMA werden mee in rekening genomen in de recente rapporten COI Focus *"Afghanistan. Security situation in Kabul city"* van 24 april 2018 (update) en EASO Country of Origin Information Report *"Afghanistan. Security Situation - Update"* van mei 2018.

De Raad meent dat rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partijen van hen redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij zich in Kaboel, de hoofdstad van Afghanistan, vestigen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon in zijn motivering in hoofde van verzoeker, integraal hernomen in de motivering in hoofde van verzoekster, terecht het volgende stellen:

"Immers, uit jullie verklaringen is gebleken dat jullie een band met de stad Kabul hebben. U en uw vrouw zijn in Kabul geboren. U verklaart dat u Kabul verliet toen u vijf of zes jaar oud was (CGVS I, p.5). U woonde in Wazir Akbar Khan. Uw vrouw zegt dat zij en haar familie uit Kabul zijn weggegaan toen Karzai al aan de macht was, dus na 2002. Wellicht zijn de banden met Kabul nooit helemaal verbroken, getuige het feit dat u de buurt waar u woonde vlot beschrijft en Bibi Mahru, het stadscentrum, de luchthaven, het vierhonderd bedden hospitaal en de heuvel van Wazir Akbar Khan situeert (CGVS II, p.17). Voorts merkt het CGVS op dat jullie beiden familie hebben in Kabul. U verklaart dat uw oom G(...) N(...) enkele jaren terug van Iran naar Kabul terugkeerde en daar in een bedrijf werkt (CGVS I, p.4). Ook uw zus L(...) ging terug naar Kabul, waar haar echtgenoot in de bouwsector actief is (CGVS I, p.4). Dat L(...) heden op de vlucht is voor Z(...) en daarom Kabul verliet, zoals u tijdens het tweede gehoor bij het CGVS plots verklaart (CGVS II, p.2), is gezien het frauduleuze karakter van uw relaas niet geloofwaardig. Uit jullie verklaringen blijkt voorts dat uw vrouw in Kabul over een zeer uitgebreid familiaal netwerk beschikt. Haar broer Z(...) zou er een bedrijf hebben (CGVS I, vrouw, p.5). Nogmaals kan worden opgemerkt dat de problemen met deze Z(...) niet geloofwaardig zijn. Ook haar zus K(...), met wie jullie wél een goede band verklaarden te hebben, woont in Kabul (CGVS I, p.8). Zowel u (CGVS I, p.8, 9) als uw vrouw (CGVS II, vrouw, p.8) geven aan dat nagenoeg haar hele familie in Afghanistan en Kabul woonachtig is. Er kan worden verwacht dat iemand van al deze personen u en uw gezin minstens tijdelijk kan opvangen. Bovendien heeft u de voorbije jaren in Iran blijk gegeven van ondernemingszin. U heeft daar altijd gewerkt en zou er de kost hebben verdiend als slager. Uw werkervaring moet u in staat stellen om ook in Kabul een geschikte job te vinden. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om in uw levensonderhoud te voorzien. Gevraagd waarom jullie niet terug in Kabul zouden kunnen wonen, verwezen u (CGVS II, p.17) en uw vrouw (CGVS II, vrouw, p.8) telkens opnieuw naar de problemen met haar familie. Echter, zoals hierboven aangetoond, zijn deze niet geloofwaardig gebleken."

De verzoekende partijen gaan in hun verzoekschrift niet *in concreto* in op bovenstaande pertinente motieven aangaande de redelijkheid van het voorgestelde vestigingsalternatief. In zoverre zij wensen te wijzen op de precaire socio-economische omstandigheden waarin intern ontheemden (IDP's) volgens het jaarverslag van Amnesty International kunnen terechtkomen, maken zij, gelet op hun persoonlijke situatie, niet aannemelijk dat zij in Kaboel in een vergelijkbare situatie zullen terechtkomen. Er zijn *in casu* geen concrete aanwijzingen dat de verzoekende partijen in de stad Kaboel in mensonwaardige omstandigheden zullen terechtkomen. De Raad wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-

economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Zoals hoger blijkt, zijn er in het rechtsplegingsdossier geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hoofde van de verzoekende partijen suggereren. Algemene informatie over de schrijnende toestand waarin sommige teruggekeerde vluchtelingen en IDP's terechtkomen, kan op geen enkele wijze afbreuk doen aan de hoger weergegeven redelijkheidstoets waarin de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partijen terdege in rekening werden genomen.

De verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.5. *In casu* maken de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat de verzoekende partijen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tweemaal werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS